

Tenká hranice

Koš s hořícím ohněm měl zvláštní tvar a záře z něj ven pronikala vyřezanými otvory. Ten největší z nich byl uprostřed a měl tvar obilného zrna postaveného na špičku. Vše dohromady vytvářelo neklamný obraz planoucího oka, které spatřila ve své nedávné vizi. Naprosto šokovaná se zastavila a fascinovaně sledovala obraz před sebou. Nemohla od něj odtrhnout oči.

Zničehonic se za ní ozval hluboký mužský hlas.

„Vševědoucí oko našeho pána.“

Parsa sebou vyděšeně trhla. Tak si zvykla na ticho, které zde vládlo, že ji ten nečekaný zvuk polekal. Otočila se. Spatřila, že za ní stojí čtveřice mužů, kněží, jejichž tváře v mihotavém světle nepoznávala. Pak se jí vybavilo slyšení v auditoriu a uvědomila si, že jedním z nich je sám velekněz chrámu Sar Ennu. Zda je mezi kharesary i ten, který jí měl dělat průvodce, nebyla schopná rozeznat.

„Je magické. Člověk by se do něj mohl dívat celý věk, co říkáš? Tak neodbytně přitahuje zrak lidí. Zve k sobě slabá lidská stvoření a nabádá nás, abychom jej přijali. Je spásou v nekonečné temnotě, kterou musí každý projít, než se mu podaří jej nalézt. Zve nás, abychom do něj vstoupili,“ pokračoval klidným hlasem velekněz.

„A shořeli v něm jako mūra, kterou také přitahují plameny ohně?“ namítla Parsa, která se po předchozím úleku rychle vzpamatovala.

Sar Ennu se na ni se zájmem podíval a přikývl.

„Dobré přirovnání, Parso Goni. Je vidět, že v sobě nosíš krev, která si již k Pánovi cestu našla. Dokázala jsi k němu sestoupit temnotou, které se lidská srdce tak obávají. Mýlíš se jen v jednom. Neshoříme v něm my, ale pouze naše slabé a váhající lidské já. Když přijmeš Khâr-anu za svého pána, budeš na oplátku osvobozena od lidských slabostí. Už nepoznáš, co je to strach, žal, nevíra, bolest a slabost. Ty shoří v plamenech, aby byly poté nahrazeny Pánovým darem, částí jeho síly.“

„Síly? Co za to bude chtít?“

„Tvé srdce, bezvýhradnou oddanost a věrnou službu.“

„Ale já jsem cestou sem prožila vše, o čem jsi mluvil. Cítila jsem strach a děs, připadala jsem si ztracená, bezmocná a slabá.“

„Ano. To ti Khâr-anâ nechal pocítit vše, co zažívají slabí. Od tohoto okamžiku už bude každá další cesta k němu snazší a prostá těchto hrůz. To, že jsi je překonala, dokazuje, že patříš mezi vyvolené. Náš pán říká, že svět byl stvořen pro silné, kteří mají vládnout slabým. Nyní tě zve mezi ně.“

„Ta cesta sem byla zkouška?“

Sar Ennu se usmál, ale neodpověděl.

„Prošla jsem?“

„Kdybys neprošla, tak bychom spolu teď nehovořili.“

„Co se stalo s těmi, co neprošli?“

„Byli slabí. Nemá smysl se jimi zabývat.“

„Ale přesto. Chci to vědět,“ trvala na otázce Parsa.

„Někteří zvolili špatnou cestu a padli do temnoty. Jiní zešíleli strachem během cesty a skončili v ní též.“

„A ti, co se zkusili obrátit zpět?“

Sar Ennu se zle ušklíbl. „Když překročíš most mezi světem lidí a Khâr-anovou říší, už není cesty zpět.“

Parse přeběhl mráz po zádech. Kdyby se nahoře rozhodla špatně, sestupovala by

po schodišti, kde by její sestup skončil šlápnutím do prázdnoty. Kdyby se vydala zpět a dokázala se vrátit až na plošinu, už by jí můstek nikdo nespustil.

„Proč mi nikdo neřekl, jaké zkoušce budu podrobena? Šlo mi o život.“

Sar Ennu se zamračil a odmítavě zavrtěl hlavou. „V každém okamžiku naší životní cesty nám jde o život, Parso Goni. Kdo ví, kolikrát už tě během tvého života smrt minula jen o vlásek a ty ses to ani nedozvěděla. Ale jsi tady, protože takové je tvé předurčení. Co by se na tvé životní pouti změnilo, kdybys o té hrozbě věděla předem?“

„Mohla bych se rozhodnout. Měla bych volbu.“

„Pche,“ ušklíbl se velekněz. „Myslíš tu volbu, kterou používají nerozhodnutí jako omluvu, aby se vyhnuli neodvratnému? Tu útěchu slabých, kteří chtějí mít pocit, že o něčem ve svém životě rozhodují, ale jsou jen stvolem trávy, který se ohýbá tam, kam zrovna fouká vítr osudu?“

„Proč jsi mě tedy pozval? Abys mě vyzkoušel a sdělil mi, že mám přijmout učení tvého pána?“

„Předcházela tě pověst o tvých schopnostech. Ayasuna, která zkrotila síl sulúka. Jak působivé. Khâr-anâ hledá silné. Proto jsi byla pozvána k přezkoušení tvých schopností. Navíc tě chce odměnit za tvou pomoc. I díky tobě se svatá kniha vrátila zpět.“

„Aby mě odměnil? Co kdybych na tom schodišti šlápla do prázdnoty? To by taky byla moje odměna?“

„Ale nestalo se to. Zapomínáš na své předurčení. Byla jsi vybrána už dávno před tím, než jsi přišla na tento svět. To schodiště slouží jen k tomu, aby se oddělilo zrno od plev. Abychom my, věrní služebníci, poznali, kdo je povolán a kdo odmítnut. Už jsem ti řekl, že Khâr-anâ dává svým věrným moc a sílu prozření. Jsi-li v jeho stínu, nemůžeš padnout.“

Parsa pokrčila rameny a zeptala se: „Tímto jsou tedy mé zkoušky ukončeny? Nebo mě čeká ještě něco dalšího?“

„Pojď, již brzy se to dozvíš,“ odvětil velekněz a pokynul jí, aby jej následovala. Sar Ennu prošel po obvodu svatyně na opačnou stranu, kde stálo na podstavci křeslo. Posadil se do něj a pokynul Parse, aby se postavila po jeho levici. Ostatní kněží zůstali stát na opačné straně. Parsa se na velekněze pátravě podívala v očekávání dalšího nepříjemného překvapení.

Velekněz pokynul rukou komusi neviditelnému, ukrytému v šeru mezi sloupy, a na to znamení se ozval dunivý zvuk gongu. Za pár okamžiků se z šera vynořil chrámový otrok, obrovský muž, který mohl mít tak sedm stop, a za ním šel šouravým krokem zástup šesti postav se sklopenými hlavami. Zastavily se před nimi a otočily se čelem k veleknězi. Parsa si uvědomila, že se bez výjimky jedná o mladé a velmi krásné ženy. Všechny i se svým strážcem poklekly a položily čela na zem. Tázavě se podívala na Sar Ennu.

„To jsou panny vybrané pro službu v chrámu. Jedna z nich má být zvolena, aby podstoupila obřad odevzdání Pánu. Je na tobě, abys vybrala tu správnou, která je hodna té cti.“

Tedy další zkouška, proběhlo Parse hlavou.

Bezradně se podívala na záda žen, jejichž čela byla přitisknutá k podlaze. Podle čeho by měla poznat tu pravou? Všechny byly černovlasé, se snědou pletí, původem z Dar Síl-haadu nebo okolních zemí. Pak ji napadlo, že vyvolená už je patrně vybraná a Sar Ennu její totožnost zná. Potřebovala by uchopit ilmentur ukrytý v záhybech jejích šatů. Po očku se podívala na velekněze sedícího po její pravici. Seděl na svém křesle strnule, obě ruce položené na opěradlech a zíral před sebe na řadu klečících žen. Co dělají kharesarové, netušila, ale bylo nepravděpodobné, že by si některý z nich všiml nepatrného pohybu její levice, která vklouzla pod svrchní oděv a uchopila ilmentur

visící na dlouhé šňůře na jejím krku.

Vzápětí ucítila ono typické brnění v celé paži a potom si uvědomila lupnutí, neklamný znak, že její vědomí překonalo omezení jejího těla. Rychle se pokusila vyznat se ve znameních, které pronikly do její hlavy. Vnímala strach a obavy klečících žen a tupou prázdnotu v mysli jejich průvodce. Co ji překvapilo, nezachytila žádnou konkrétní myšlenku. Jak Sar Ennu, tak kharesarové dokázali udržet svou mysl prostou všech myšlenek. Musí je vyprovokovat. Parsa se otočila k veleknězi.

„Mám-li zvolit tu správnou, měla bych znát nějaké požadavky. Nevím, jak probíhá obřad, který je čeká, ani jaké jsou na vyvolenou kladené nároky.“

Sar Ennu pomalu pootočil hlavu a dlouze se na Parsu podíval.

„Neexistují žádné jiné požadavky než ochota poddat se Pánu a plně se mu podvolit. Neboť obcovat s Pánem znamená darovat mu vše.“

To Parse stačilo. Znovu se zaměřila na ženy klečící před ní. I když u žádné z nich nebyla schopná postřehnout jakoukoliv myšlenku, u pětice z nich vnímala živočišný strach a hrůzu. U jedné jediné nic takového nenacházela. Když se na ni zaměřila, měla pocit, že vnímá jakousi prázdnotu, jež přecházela v odevzdanost až necitlivost. Došlo jí, že je omámená nějakou drogou, která ovlivnila její cítění.

Natáhla pravou ruku a ukázala na ni. „Ta je vyvolená!“

Podívala se na velekněze a postřehla nepatrný úsměv a přikývnutí.

„Zvolilas správně. Čekal jsem, že to dokážeš. Pojd'! Teď na okamžik opustíme svatyni, než se připraví obřad.“

Sar Ennu se zvedl, otočil se a namířil si to mezi sloupořadí. Po krátké chůzi společně dorazili ke stěně, ve které zel tmavý otvor. Velekněz do něj vstoupil a Parsa jej následovala. První, co ucítila, byl průvan a příliv čerstvého vzduchu. S rozkoší se zhluboka nadechla. Dlouhá chodba končila na ochozu pyramidy. S údivem postřehla temné, hvězdami poseté nebe. Na volném prostranství, které bylo tak odlišné od uzavřeného prostoru uvnitř pyramidy, se jí na krátký okamžik zmocnil zvláštní pocit lehkosti. Jako by mohla vzlétnout. Stačí jen chtít. Pocit se však rychle vytratil.

Kolik času už asi uplynulo od okamžiku, kdy nahoře vstupovala do nitra? Jak dlouho trval sestup? Otočila se, aby se podívala vzhůru. Proti temnému nebi spatřila dva stupně pyramidy osvětlené lampami a pochodněmi.

„Jsme na třetím ochozu,“ řekl Sar Ennu, jako by dokázal postřehnout její nevyšlovenou otázku.

Parsa zvedla ruku, ukázala na vrchol a zeptala se: „Kolik...?“

I když svou otázku nedokončila, velekněz i tentokrát pochopil, na co se ptá, a nezúčastněně odpověděl: „Každý ze stupňů A'shur'nadu má na výšku šedesát stop. Na vrchol vede tři sta šedesát pět schodů. A sto dvacet jeden schod musíš překonat, chceš-li sestoupit do zászvětní říše Khâr-any.“

„Proč jsme tady?“ zeptala se Parsa.

„Abych ti ukázal Gívu,“ odpověděl velekněz. „Podívej, jak je obrovská,“ řekl a ukázal na spící město, jehož zástavbu obepínaly čtyři soustředné věnce hradeb.

„Je plná lidí, kteří ráno vstanou, s úctou se podívají k tomuto chrámu a ukloní se. Staneš-li se kněžkou A'shur'nadu, bude ta úcta patřit i tobě.“

„Ale tam za těmi hradbami žijí národy, které o tvém pánovi nic nevědí, ani netuší o jeho existenci,“ namítla Parsa a podívala se veleknězi do tváře.

Tomu se stáhla tvář a opovržením mu zacukaly rty.

„Gívané jsou vyvoleným národem, ale ti za hradbami jsou jen ubozí lidští červi, kteří se tam rvou o svůj každodenní žvanec. Čím se liší od zvířat? Kolik z nich tuší, co je čeká po rozednění? Kdo z nich to chápe? Nikdo! Oni nepotřebují vědět, kdo o nich rozhoduje. Oni potřebují znát jen to, co je třeba udělat. Je to lidský dobytek, jehož

údělem je práce pro nás, vyvolené.“

Sar Ennu se na okamžik odmlčel a potom se Parse upřeně podíval do očí.

„Ale Gî nâat a jeho vyslanci splétají pavučiny, do kterých se pomalu, ale jistě zaplétají jak jejich vládci, tak i jejich říše. Každý z nich je jen loutkou ve hře, kterou s nimi kissara hraje. A víš, kdo řídí kissaru? Tento chrám, jeho představení a jeho orákulum. Moc je odměna, kterou Khâr-anâ nabízí těm, kteří se mu odevzdají. Moc řídit tento svět.“

Parsa se dívala na spící město pod ní a přemýšlela. Co se to děje? Ona, před pár měsíci ještě prostá dívka z oázy ztracené kdesi v pustině, teď stojí před nabídkou podílet se na vládě nad světem?

Potom jí cosi blesklo hlavou. „A co gherkhan a jeho hordy? A co Ghireshové?“

Sar Ennu zamyšleně přikývl. „Máš pravdu, Ghireshové. Dnes to ještě vypadá, že jim patří celý svět. Ale věř, že jejich čas se již chýlí ke svému konci. Oni jsou minulost, poslední záchvěv starého světa, který se brání svému neodvratnému konci. Ale Gîva je budoucnost. Zde v tomto chrámu se zrodí nové panství. Yôkhâranâ se vrátila zpět do lůna vyvoleného lidu. Zlatý věk Gîvy začíná a ty jsi byla pozvána, abys stála u jeho zrodu.“

Parsa se na palasara podívala a uvnitř si palčivě uvědomovala obrovskou přitažlivost jeho nabídky. Parsa Goni, velekněžka chrámu, který řídí chod města, jež bude vládnout světu. Otřásla se a na okamžik se jí zmocnila slabost. Nevěděla, zda to bylo nočním chladem, nebo Sar Ennuovou nabídkou.

„Tvůj pán přijímá do svých služeb i ženy? Zatím jsem se nepostřehla, že by některý z kharesarů byl ženou. Ani jsem doposud nezahlédla jedinou kněžku. Mám pocit, že chrám Khâr-anových zasvěcenců je světem vyhrazeným jen mužům. Co v něm bude dělat žena?“

„Máš pravdu! Mezi oddanými bys doposud nenašla ženskou tvář. Ty panny, které jsi spatřila, jsou jen obětnice, které jsou povolány, aby odevzdaly Pánu svou tvořivou sílu. Ve starých letopisech jsou však zprávy o kněžkách. Jeho služebnicí se stala i Zimraphel, poslední královna Dairané. Taková byla jeho moc. Ještě před pár stoletími, v časech starého Kharadu, sloužily v chrámu při obřadech princezny z urozené kharské krve.“

„Ale já nejsem kharská princezna.“

„V tvých žilách proudí čtvrtá krev. Goniové z Chagaru jsou jediným rodem, kterému byla dopřána čest spojit svou krev s posvátnou kharskou krví. A jsi ayasuna – obdařená matkou zemí.“

„Goniové byli spříznění s Khary? To mi otec nikdy nevyprávěl.“

„Tvůj otec byl bastard, z levého boku. Neměl tušení o výjimečnosti krve, jež mu proučila v žilách. Dnes už to možná netuší nikdo z rodu, který víchru osudu rozprášil po celé tváři Ayi. A není to důležité. Podstatné je orákulum uchovávané po staletí v paměti gîvského lidu. To hovoří o ženě z boční větve, z jejíhož lůna se obnoví starý rod, až se ztracená kniha vrátí zpět.“

„To mám být já?“ zeptala se tiše a nevěřičně Parsa. Nedostalo se jí však žádné odpovědi, protože z nitra chrámu k nim dolehl slabý zvuk gongu.

„Je čas se vrátit, obřad je připraven,“ oznámil suše palasar a obrátil se zpět do nitra pyramidy. Parsa jej mlčky následovala. Cítila, jak jí v žilách tepe krev, v hlavě jí dunělo a chvílemi se jí zmocňoval třes a slabost. Až teď si uvědomila, že už dlouhé hodiny nic nesnědla. Pocítila palčivou žízeň. Ale to už opět vstoupili do kruhové obřadní místnosti. Sar Ennu se posadil do křesla a pokynul Parse, aby se posadila na nevelké kamenné sedátko vedle něj. Na jeho pokyn začal obřad.

Neviditelní hudebníci ukrytí v šeru začali hrát. Hudba byla rytmická, dráždící smysly, ale Parsa vnímala kdesi v jejím pozadí nějaký rušivý disharmonický podtón,

který jako by vše rozrušoval a bořil. Pak na volné prostranství vběhly tanečnice oblečené do lehkých průsvitných závojů a vytvořili divoký rej těl. Po nich do sálu vešli dva tanečníci, kteří drželi nad hlavami ženské tělo s rozpaženými rukama. Vypadalo jako socha z kovu, v němž se odrážely odlesky plamenů prošlehávajících z hořícího koše. Parsin první dojem byl, že se skutečně jedná o sochu, ale když ji tanečníci postavili na zem a pohnula se, pochopila, že to je živá bytost.

Byla to dívka s vlasy vyčesanými vzhůru, aby byl patrný její nádherný štíhlý krk. Byla naprosto nahá a její nádherné mladé tělo nezakrýval ani jediný kousek látky. Parsa si s údivem všimla, že její tělo je zbaveno i veškerého ochlupení, a to i na těch nejintimnějších místech. Šokovalo ji to. Dívka se leskla, jako by byla skutečně odlitá z kovu. Teprve když přistoupila blíže, pochopila, že je natřená olejem, v němž byl rozpuštěný zlatý a stříbrný prach, který vytvářel ten matoucí dojem. Tanečnice se začala pomalu pohybovat, jako by se probouzela z dlouhého spánku a teprve nyní si uvědomovala ten divoký rej kolem ní. Po chvíli však i ona podlehla divokému rytmu.

Ten ustal, když se ozval dunivý zvuk mohutného gongu. A opět další a další. Všichni tanečníci kromě oné nahé dívky se zhroutili na podlahu jako hadrové panenky. Ona však zůstala stát a otáčela se, jako by někoho hledala. Gong utichl a na prostranství vešla vysoká postava v plášti, na hlavě měla zvláštní masku ve tvaru ptačí hlavy bez zobáku a korunu s osmi hroty. Dívka se k ní otočila a začala kolem ní kroužit. Opět se ozvala hudba a dívka začala tančit.

Parsa celý obřad fascinovaně sledovala a najednou si uvědomila, že tanečnice tu tajemnou bytost svádí a vyzývá. Její tělo se vášnivě prohýbalo a vlnilo a její tanec byl plný vyzývavých gest. Obtížně polkla a podívala se na palasara. Ten seděl na svém křesle jako socha a vypadal, jako by se ho dění netýkalo.

Parsa se otočila zpět do sálu. Už chápala, o čem velekněz mluvil, když obřad nazval odevzdáním a obcováním s Pánem. Z předtuchy toho, co bude následovat, se na svém sedátku nervózně zavrtěla. Na to nebyla připravena.

Pochopila, že postava muže ztělesňuje Khâr-ana. Tanečnice před ním padla na kolena a sklonila čelo na zem. Potom se zvedla, posadila se na paty, aby se nakonec položila na záda s rozepjatými rukama. Její tělo se přizvedlo, prohnulo se do oblouku a její stehna se rozevřela.

Parsa hleděla fascinovaně na prohnutou siluetu ženy, jejíž dokonalý oblouk rušila jen drobná ňadra s bradavkami trčícími vzhůru. Vnímala její poddajnost a vyzývavost, které se propojovaly v této póze. Vzrušovalo ji to a děsilo současně. Doposud nikdy nezažila tak zvláštní směs pocitů.

Ale představení pokračovalo dál. Tanečnice se náhle zvedla a začala kolem postavy Pána kroužit. Její pohyb byl stále rychlejší a její výzvy stále divočejší. V nestřeženém okamžiku zachytila jeho plášť a strhla jej na zem. Pod ním se objevila postava mohutného nahého muže. Dívka se k ní přimkla a objala ho rukama kolem krku a nohama kolem pasu. Muž ji uchopil za hýždě, přizvedl ji a přenesl ji ke kamennému oltáři, který stál přímo před hořícím okem. Posadil dívku na okraj. Ta zaklonila hlavu, položila se a široce roztáhla nohy. Postava Pána vstoupila mezi její stehna.

Parsa celé představení šokovaně sledovala. Nejprve se domnívala, že obě postavy vše jen předstírají, protože v šeru viděla jen siluety na pozadí záře vycházející z ohnivého koše. Když však uslyšela hlasité vzdechy a výkřiky, které provázely konání obou aktérů, pochopila, že vše se odehrává ve skutečnosti. Zmocnilo se jí vzrušení spojené s děsem. Cítila, že má sevřené hrdlo, srdce jí bušilo jako splašené a přitom měla pocit, že se nedokáže nadechnout.

Tělo ženy se prohnulo v extázi přicházejícího orgasmu. V tom okamžiku ze tmy za oltářem vystoupil kharesar, o kterém do té doby neměla ani tušení, a přistoupil k oltáři na straně, kde měla žena hlavu. Sál prořaly dva hlasité vykřiky. Jeden z nich byl

projevem extáze dívky na oltáři. Ten se však během okamžiku změnil v chroptění, když jí kharesar rychlým pohybem přetnul hrdlo.

Druhý, vyděšený výkřik patřil Parse, která si v posledním okamžiku uvědomila, co se chystá, a nedokázala se ovládnout, aby v úděsu nevykřikla. Hned poté se zhroutila ze svého sedátka. Její tělo se nekontrolovaně třáslo a ona sama dávivě kašlala. Připadala si naprosto vyčerpaná, jako by ji někdo připravil o všechnu její sílu. Když se konečně trochu vzpamatovala, zvedla se s třesoucíma nohama a posadila se zpět na sedátko. Podívala se na velekněze.

Sar Ennu se na ni díval lhostejnýma očima, rty zkroucené v pohrdlivém úšklebku. Nechal ji, aby se posadila a potom tiše promluvil: „Stává se, že obřad odevzdání a obcování s Pánem některé novice a novicky šokuje. Ale věz, že až jej uvidíš příště, budeš silnější a lépe pochopíš jeho podstatu a sílu. I tys během něho odevzdala svou sílu. Sloužit Pánu není pro slabé.“

„Ta... ta žena... ta žena byla obětována? Je mrtvá?“ zmohla se otřesená Parsa na otázku.

Sar Ennu přikývl a suše odpověděl: „Pán ji pozval. Ona se mu oddala a on ji za to vzal do svého světa.“

Parsa nechápavě zavrtěla hlavou a ukázala k oltáři.

„Ale oni tam... a ten druhý ji při tom podřízl jako jehně.“

Sar Ennu se ušklíbil a odpověděl: „Mezi rozkoší a bolestí je jen tenká hranice, Parso Goni. Ve službě Pánu to poznáš. Náš pán umožňuje svým věrným, aby ji překročili a vymazali.“

„Smazat hranici mezi bolestí a rozkoší?“ nechápavě se zeptala Parsa.

„Náš pán žádá utrpení. Ale bolest u svých věrných proměňuje v rozkoš. Co myslíš, že zažívají kharesarové, když podstupují obřad odevzdání, během kterého odevzdávají Pánu svou skutečnou podobu a jejich těla a tváře pokryjí desítky a stovky ran, aby získali novou? Myslíš, že trpí? Ne! Pán jejich bolest přijímá a vrací jim ji jako rozkoš, kterou zažívají, když se mu odevzdávají. Věř, že ani ona netrpěla.“

Velekněz se odmlčel a vyzývavě se na Parsu díval. Ta se nezmohla na žádnou odpověď. Mezitím k nim přistoupili tři kharesarové. Jeden z nich držel v ruce závěsné váhy, druhý jakousi zlatou nádobu a třetí objemný měšec. Parsa se na palasara tázavě podívala. Ten jen lhostejně pokrčil rameny.

„Tvá dnešní návštěva v A'shur'nadu se chýlí ke svému konci. Bylo ti dopřáno vidět a slyšet to, co neviděli a neslyšeli ani ti nejurozenější města Gívy. To je velké dobrodiní, které ti Pán projevil. Až měsíc opět skryje svou tvář, přijdeš znovu, abys před Pánem potvrdila svou ochotu stát se jeho služebnicí. Do té doby přemýšlej. Teď přišel čas, abys konečně obdržela odměnu, která ti byla přislíbena tavorem během tvého slyšení v Zilrodu.“

S těmi slovy se zvedl ze svého křesla, přistoupil ke knězi, který držel váhy, a cosi mu pošeptal do ucha. Poté bez rozloučení odešel.

Kharesar pokročil přímo před Parsu a zvedl váhy před její tvář. Další kněz sáhl do mísy, kterou držel v ruce, a vyjmul z ní cosi beztvarého. Krátký okamžik to podržel Parse před obličejem. Přitom z jeho dlaně cosi odkapávalo na zem.

Parsa to chvíli nechápavě sledovala a teprve potom si uvědomila, že kapky, které dopadají na podlahu chrámu, jsou krev a ta věc je lidské srdce. V krátkém okamžiku prozření se její tělo vzbouřilo a nebylo již v jejích silách jej ovládnout. Už podruhé během krátké doby se sesunula ze svého sedátka a začala dávit. Tentokrát doopravdy. Když zvracela, slyšela cinkot zlatých mincí dopadajících na druhou miskou vah.